

ὁ ἀγώνας ὁ διανοητικὸς ποὺ βασίζεται στὴν γλῶσσα ἀπάνου» καὶ εἰς σελίδα 134 «Τὸ Ἄλφα (στὸν κλάδο τῆς Παιδείας) εἶναι τὸ γλωσσικὸ μας σύστημα». Τὸ δυστύχημα ὅμως εἶναι ὅτι

καὶ τὸ γλωσσικὸ σύστημα τοῦ κ. Παλαμᾶ, ὅπως ἀνωτέρω ἐδειξαμε, οὔτε εἰς τὸ ἄλφα τῆς εὐθείας ὁδοῦ εὐρίσκεται, οὔτε ἀρχὴν, οὔτε τέλος ἔχει.

Γ. Α. ΓΚΙΚΑΣ.

ΠΕΙΝΑ - ΚΡΥΟ - ΘΑΝΑΤΟΣ*

Γύρισε ἐδῶ, θνητὲ, μεμιᾶς τὸ μάτι
Νὰ φρίξη ὁ λογισμὸς σου
Δὲν εἶνε φαντασία, δὲν εἶνε ἀπάτη
Ὅ,τι θὰ ἰδῆς ἐμπρός σου.

Εἶν τῆς ζωῆς τὸ δρᾶμα ποὺ ἡ ψυχὴ σου
Θωρεῖ δίχως λαχτάρα,
Τὸ δρᾶμα ποῦ στὴν ὕστερη στιγμή σου
Θὰ βλέπῃς μὲ τρομάρα.

Λίγο ψωμὶ, καταραμένη πλάσι,
Στὸ γέρο ποῦ πεθαίνει,
Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς τὸν ἔχει πλάσει
Ποῦ σ' ἔχει εὐτυχομένη.

Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ὅπου σοῦ δίνει
Καὶ πλοῦτη καὶ παλάτια,
Κ' ἐκεῖνο μοναχὸ στὸ δρόμο ἀφίνει
Γυμνὸ καὶ δίχως μάτια.

Λίγο ψωμὶ ζητεῖς ἓν ἕνα κορμί
Τὸ σῶμα νὰ σκεπάσῃ,
Πλοῦτη, τιμὲς ὁ δύστηχος δὲ θέλει,
Δειλὴ κι' ἄδικη πλάσι.

Στῆς γυναικὸς τοῦ τὸ πλευρὸ γυρμένους
Στοὺς δρόμους παραδέρνει,
Τὸ χέρι τοῦ σ' ἀπλόνει πεινασμένους
Καὶ τὸ κορμὶ τοῦ σέρνει.

Καὶ σὺ, θεριὸ ἀνημέρευτο, κυττάζεις
Μ' ἀδιάφορο τὸ βλέμμα,
Καὶ σὺ δὲν κλαῖς καὶ δὲν ἀνατριχιάζεις
Δίχως καρδιὰ καὶ αἷμα.

Λυσομαχᾶ τὸ πέλαγο κι' ἀφρίζει
Τὸ κῆμα φουσκομένο
Καὶ τὸ φτωχὸ καλύβι σεῖεται, τρίζει
Γυρνῶ καὶ γκρεμισμένο.

Χοντροὺ βροχὴ κι' ἀδιάκοπη ἐκεῖ πέφτει
Μὲ μάνητα μεγάλη,
Κ' ἐκεῖνοι σὲ μιὰν ἄκρη σὰν τὸ κλέφτη
Κρύφτονται ἀγίλι γάλι.

Μὲ κρύο, μὲ πείνα δλότρεμοι παλεύουν,
Μ' ἀδάμαστα στοιχεῖα
Ἐνα κορμί οἱ δύστηχοι γυρεύουν
Στ' ἀνθρώπινα θηρία.

Θνητὲ, σηκώσου ἀχνὸς καὶ δειλιασμένος
Ἄφ' τὸ θερμὸ κρεβάτι,
Στὸ δρᾶμα ποῦ δὲν εἶσαι μαθημένος
Στρέψε μεμιᾶς τὸ μάτι.

Ἄσε γιὰ μιὰ στιγμή τὴν κομποδία
Ποῦ τόσο σὲ δοξάζει,
Κι' ἄνοιξ' εὐθὺς στὸν πόνο τὴν καρδιά
Ποῦ τόσο σὲ τρομάζει.

Μαζωμένοι κι' οἱ δύο τους λαχταροῦνε
Στὸ φτωχικὸ κρεβάτι
Ἄφ' τὴν πείνα, ἀφ' τὸ κρύο δὲν ἠμποροῦνε
Νὰ κλείσουνε τὸ μάτι.

Ἄχ! ἡ φωνὴ δὲ φθάνει στὰ παλάτια
Ποῦ βγαίνει ἀφ' τὸ καλύβι
Κι' ἂν δὲν περνᾶ τὰ τόσα σκαλοπάτια,
Φθάνουν φωνιὰ, μολύβι.

(*) Ἐναν ἀντρόγυνο ποῦ στὸν τόπον μου πέθανε ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὸ κρύο.

Τὸ σῶμά της σπαράζει σὰ στροσίδια,
 Παύει ἢ πνοὴ σὰ σήθεια,
 Τοῦ κάκου κουλουριάζονται σὰ φεΐδια
 Γυρέοντας βοήθεια.

Κανείς, κανείς βοήθεια δὲ οἷς δίνει,
 Δυστυχισμένοι γέροι.
 Κατάρρα στὴ γυναίκεια τὴ γαλήνη,
 Στὸ σταυρωμένο χέρι.

Τὸ στόμα τους μὲ ἀγῶνα ἀνοικοκλειοῦνε,
 Καμμιὰ φωνὴ δὲ βγαίνει...
 Οἱ πλούσιοι μὲ στὴ γῆ πρέπει νὰ ζοῦνε,
 Νὰ σβένονται οἱ θλιμμένοι!

Πλούσιε, σηκώσου ἀχνὸς καὶ δειλιασμένος
 Ἄφ' τὸ θερμὸ κρεβάτι,
 Στὸ δρᾶμα ποῦ δὲν εἶσαι μαθημένος
 Στρέψε μεμῆς τὸ μάτι.

Μόνος ἐσὺ τὴν ὕστερη στιγμή σου
 Θ' ἀκοῦς ἀφ' τὸ καλύβι
 Νὰ πληγόνῃ τὴ μαύρη τὴ ψυχὴ σου,
 Σὰ σφαῖρα ἀπὸ μολύβι,

Τῆς κόρης τὸ παράπονο ποῦ βγαίνει
 Ἄφ' τὰ θλιμμένα στήθεια,
 Τοῦ γέρου ποῦ πανέρημος πεθαίνει
 Λίγως καμμιὰ βοήθεια,

Τ' ἀνήλικον παιδιοῦ κ' ὀρφανεμένου
 Ποῦ προστασία γυρεύει,
 Τοῦ γέρου τοῦ φτωχοῦ καὶ ξεσκισμένου
 Ποῦ πάντα διακονεῖ,

Τοῦ ποιητὴ ποῦ σὰ θεὸς προβαίνει
 Τὸν κόσμον νὰ δικάσῃ,
 Τὸ φτωχὸ νὰ δοξάσῃ ποῦ πεθαίνει,
 Τὸν ἔρμο ν' ἀγκαλιάσῃ.

ἌΟλα σ' ἐσὲ γεμάτα φλόγα βγαίνουν
 Νὰ σοῦ κτυποῦν τὰ στήθεια
 Ἡ εὐτυχία, τὰ ὄνειρατα πεθαίνουν,
 Ζῆ ὁ ποιητὴς κ' ἡ ἀλήθεια.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΤΑ ΡΟΔΙΝ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ*

— Τί ἔκαμε ἡ Δεσποινὸς ἢ γυναῖκά του εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν; ἠρώτησεν ὁ Ἀγάλλος.

— Θαροῶ πῶς ἔπαιξε τὸ κυριώτερον μέρος, ἀπήντησεν ὁ Ἀταίριαστος.

Ἰδοῦ. Ἰδοῦ. Ἀφοῦ εἶχε χηρέσει ὁ Γιάννης ὁ Μουστάκας, ὅταν ἔπαυσαν πλέον τὰ διάφορα ἀνταρτικὰ κινήματα, τὰ πετώματα καὶ κλεφτολογήματα, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχε λάβῃ μέρος, μὴ εὐρίσκων πλέον πουθενὰ πλιάτσικο, ἀνίκανος νὰ δουλέψῃ, ἐκατάφερε μὲ φοβέριαις τὴν Δεσποινὸς τοῦ Παρισάκη, μαζί μὲ τὴν προικὰ της, νὰ τὸν νυμφευθῇ, ἐνῶ θὰ ἦτον εἰκοσιπέντε χρόνια νεωτέρα του, ὑποσχεθεὶς εἰς αὐτήν ὅτι θὰ ἦτον

ἰκανὸς νὰ καλλιεργῇ τ' ἀμπέλια καὶ τοὺς ἐλαιῶνάς της. Σὰν ἔγεινε ὁ γάμος τὴν Ἀποκορῆν, κ' ἐμβῆκε ἡ Σαρακοστή, ἐπῆγαν μαζί στὸ ἀμπέλι νὰ δουλέψουν. Ἡ Δεσποινὸς μοναχὴ της κ' ἐκλάδευε κ' ἔσκαφε. Ὁ καπετὰν Γιάννης, πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Τσώμη Καρατάσου, ὅπως ἐκανῆτο μόνος του, εἶχε μαζί του μίαν τσάπα ἕνα κλαδευτήρι, κ' ἕνα τουφέκι. Ἐκαμε πῶς ἤρχισε νὰ σκάφῃ, ἀλλὰ κάθε τέταρτον τῆς ὥρας, κάθε πέντε λεπτά, αὐτιάζετο, ἠχροῶτο κατὰ τὸ δάσος, κ' ἔξαφνα ἄφηνε τὴν τσάπα, ἔδραχνε τὸ τουφέκι, κ' ἔτρεχε στ' ὀρμάνι νὰ κνηγήσῃ τ' ἀγρίμα. Ἐρριχνε πολλὰς τουφεκιὰς στὸ βρόντο, καὶ δὲν ἐσκότωνε κανένα πουλί. Τέλος ἡ Δεσποινὸς τὸ ἐκατάλαβε, ὅτι δηλαδὴ

* Ἴδε σελίδα 837.